

Dar va rămâne Eminescu

Nicu Hăloiu

Dar va rămâne Eminescu

...

Am să vă spun acum povestea unei țări cum n-a mai fost,
Ea s-a născut în străvechime și lumii i-a fost izvor,
Colț de Rai a fost odată și iubită de popor,
Ca o grădină de frumoasă și cel mai sigur adăpost!

...

N-a fost țară mai bogată niciunde-n lumea asta mare,
Cu munți înalți și ape limpezi, păduri dese și bogate,
Au venit s-o cucerească popoare mari între popoare,
Dar poporul ei de-atunci a apărât-o pân-la moarte!

...

Avea voievozi puternici, iubitori de-această țară,
Ce-L luau scut pe Dumnezeu și își înfruntau dușmanii,
Pentru neam și Dumnezeu luptau bucuroși să moară,
Părea că ceru-i trimisese când își încălecau șoimarii!

...

Apoi ridicau biserici și mănăstiri lui Dumnezeu,
Mulțumind în felu-acesta că-au fost ajutați de cer,
Pe-atunci, întreg norodul țării punea umărul la greu,
Iar dușmanii când luptau, parcă-nfruntau un zid de fier!

...

Dar veacurile au trecut și poporul s-a schimbat,
Nu mai are-același sânge, acum e un ciudat metis,
Cu fel de fel de alte neamuri s-a lăsat amestecat
Și nu-și mai privește țara ca pe-un colț de Paradis!

...

Plaiul ăsta ce i-a dat cel mai frumos și mândru grai
Tărâmul asta ce i-a fost atâtea veacuri adăpost,
Nu mai este ca-n răstimpuri minunatul colț de Rai,
Țara ce-a fost izvorul lumii, nu mai are niciun rost!

...

Trădată de poporul ei ce-o vinde bucată cu bucată
Pas cu pas ea va ajunge peste timp, o amintire,
Iar graiul nostru minunat va fi și el o limbă moartă,
Dar va rămâne Eminescu spre veșnica ei pomenire!...